

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-1(4)/13/GS

Warszawa, 29 stycznia 2013r.

DECYZJA DIH-1/8/2013

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 1 ust. 3 i art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2009 r., Nr 151, poz. 1219 z późn. zm.) oraz art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz.U. z 2005 r., Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy DINO POLSKA S.A. z siedzibą w Krotoszynie od decyzji Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu z dnia 3 grudnia 2012 r. (Nr akt: D/KA.ŻG.8361.102.2012), którą wymierzono ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 60.000 zł (słownie: sześćdziesiąt tysięcy złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu partii zafałszowanego artykułu rolno – spożywczego o nazwie „ser Edamski, zawartość tłuszczu 26%” z datą minimalnej trwałości „23.07.12” r., oznaczonego nazwami producenta: na etykiecie „F.H.U. MASMAL Piotr Jastrzębski, ul. Domy Kolejowe 9, 86-160 Warlubie, Zakład Produkcyjny w Grudziądzu, ul. Magazynowa 8, 86-300 Grudziądz” oraz na kontretykiecie „MASMAL DAIRY Sp. z o.o., ul. Magazynowa 8, 86-300 Grudziądz”,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 13 – 15 czerwca 2012 r. przez inspektorów reprezentujących Wielkopolskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Poznaniu – zwanego dalej również „*Wielkopolskim WIIH*” – w magazynie centralnym DINO POLSKA S.A przy ul. Ostrowskiej 122 w Krotoszynie., należącym do przedsiębiorcy DINO POLSKA S.A. z siedzibą w Krotoszynie – zwanego dalej również „*stroną*” – pobrano do badań laboratoryjnych między innymi próbkę produktu o nazwie „ser Edamski, zawartość tłuszczu 26%” z datą minimalnej trwałości „23.07.12” r., oznaczonego nazwami producenta: na etykiecie „F.H.U. MASMAL Piotr Jastrzębski, ul. Domy Kolejowe 9, 86-160 Warlubie, Zakład Produkcyjny w Grudziądzu, ul. Magazynowa 8, 86-300 Grudziądz” oraz na kontretykiecie „MASMAL DAIRY Sp. z o.o., ul. Magazynowa 8, 86-300

Grudziądz” (protokół pobrania próbki produktu nr 077095 z dnia 13 czerwca 2012 r.) – zwanego dalej „*serem*”. Jednocześnie pobrano i zabezpieczono próbkę kontrolną ww. produktu (protokół pobrania próbki kontrolnej nr 077096 z dnia 13 czerwca 2012 r.).

Badania przeprowadzone przez Laboratorium Kontrolno – Analityczne Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Olsztynie wykazały, że produkt nie odpowiadał wymaganiom zawartym w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. (zał. XII), ustanawiającym wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) (Dz. U. L 299 z 16.11.2007, s. 1 z późn. zm.) – zwanym dalej „*rozporządzeniem 1234/2007*” – z uwagi na obecność tłuszczu obcego w tłuszczu mlecznym. Skład trójglicerydów w badanej próbce wskazywał na występowanie około 92,0% tłuszczu obcego, co było niezgodne z rozporządzeniem Komisji (WE) Nr 273/2008 z dnia 5 marca 2008 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania Rozporządzenia Rady (WE) Nr 1255/1999 w odniesieniu do metod analizy oraz oceny jakości mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 88 z 29.03.2008 r. s. 1) – zwanym dalej „*rozporządzeniem 273/2008*”. W badanej próbce stwierdzono także niższą zawartość tłuszczu ogółem. Powyższe ustalenia udokumentowano w sprawozdaniu z badań nr 504/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. – zwanym dalej „*sprawozdaniem 504/2012*”.

Pismem z dnia 27 czerwca 2012 r. zapoznano stronę z wynikami badań, informując ją jednocześnie o prawie złożenia wniosku o przebadanie próbki kontrolnej.

Stosownie do art. 29 ust. 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2009 r., Nr 151, poz. 1219 z późn. zm.), Wielkopolski WIIH z urzędu przeprowadził badanie próbki kontrolnej sera, informując o tym stronę pismem z dnia 19 lipca 2012 r.

Badania próbki kontrolnej przeprowadzono w Centralnym Laboratorium w Poznaniu Głównego Inspektoratu Jakości Handlowej Artykułów Rolno - Spożywczych – zwanym dalej „*Laboratorium IJHARS*”. Badania te potwierdziły obecność tłuszczu obcego, co udokumentowano w sprawozdaniu z badań nr 555/2012 z dnia 25 lipca 2012 r.– zwanym dalej „*sprawozdaniem 555/2012*”. O wynikach badania próbki kontrolnej strona została poinformowana pismem z dnia 2 sierpnia 2012 r.

Pismem z dnia 6 listopada 2012 r. Wielkopolski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę DINO POLSKA S.A. z siedzibą w Krotoszynie o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wydania decyzji administracyjnej w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 40a ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno–spożywczych (t.j. Dz. U. z 2005 r., Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.) – zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*” – z tytułu wprowadzenia do obrotu partii ww. zafałszowanego artykułu rolno – spożywczego.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 3 grudnia 2012 r. (Nr akt: D/KA.ŻG.8361.102.2012) Wielkopolski WIIH na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej wymierzył przedsiębiorcy DINO POLSKA S.A. z siedzibą w Krotoszynie karę pieniężną w wysokości 60.000 zł (słownie: sześćdziesiąt tysięcy złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu partii zafałszowanego sera.

Pismem z dnia 18 grudnia 2012 r. strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – zwanego dalej również „*Prezesem UOKiK*” – odwołanie od

ww. decyzji, w którym wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania w sprawie oraz ewentualnie o zmianę decyzji poprzez obniżenie naliczonej kary pieniężnej. W odwołaniu strona podniosła, iż wymierzona kara jest rażąco niewspółmierna do stwierdzonego naruszenia. Zdaniem strony, organ pierwszej instancji wymierzając karę nie wziął pod uwagę wszystkich istotnych w sprawie okoliczności oraz w sposób zbyt rygorystyczny posłużył się kryteriami przewidzianymi w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej. Strona uzasadniając swoje postępowanie wskazała, że uchybień stwierdzonych w trakcie kontroli mógł się jedynie dopuścić producent sera, a ona sama padła ofiarą źle skonstruowanych przepisów, które nie powinny obciążać w takim stopniu sprzedawców detalicznych. Strona wskazała również, że o niskiej szkodliwości czynu z jej strony przemawiał fakt niewycofania przez organ pierwszej instancji towaru z obrotu. Ponadto stwierdzona zaniżona zawartość tłuszczu nie może nosić znamion znacznego zakresu naruszenia. Strona zarzuciła również, że organ pierwszej instancji wymierzając karę nie wykazał w uzasadnieniu decyzji w jaki sposób dokonał jej obliczenia.

Pismem z dnia 7 stycznia 2013 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę DINO POLSKA S.A. z siedzibą w Krotoszynie, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym, na podstawie art. 10 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) – zwanej dalej „*Kpa*” – przysługuje prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 114 ust. 1 rozporządzenia 1234/2007 produkty żywnościowe przeznaczone do spożycia przez ludzi można wprowadzać do obrotu jako mleko i przetwory mleczne, tylko jeśli są zgodne z definicjami i nazwami ustanowionymi w załączniku XII tego rozporządzenia. Przetwory mleczne oznaczają produkty uzyskiwane wyłącznie z mleka, przez co należy rozumieć, że można dodać do nich substancje konieczne do ich wytwarzania, pod warunkiem, że substancje te nie są używane do zastąpienia w całości lub częściowo jakichkolwiek naturalnych składników mleka (por. załącznik XII pkt II ust. 2). Do takich przetworów mlecznych należy również ser.

Ustawa o jakości handlowej stanowi w art. 4 ust. 1, że wprowadzane do obrotu artykuły rolno – spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta.

Należy zaznaczyć, że w świetle prawa żywnościowego pojęcie „wprowadzania do obrotu” dotyczy każdego etapu obrotu i nie jest zawężone jedynie do pierwszego wprowadzenia na rynek. W myśl art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz.U. L 31 z 01.02.2002 r.

s. 1 z późn. zm.) – zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002” – podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Odnosnie wprowadzania do obrotu produktów zafałszowanych ustawa o jakości handlowej stanowi w art. 40a ust. 1 pkt 4, że każdy, kto dopuszcza się tego czynu, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł.

Zgodnie zaś z art. 3 pkt 10 tejże ustawy, za zafałszowany artykuł rolno-spożywczy uznaje się produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

W myśl art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W przedmiotowej sprawie należy stwierdzić, że produkt nie spełniał wymagań zawartych w załączniku XII do rozporządzenia 1234/2007. Badania pobranej w toku kontroli próbki produktu wykazały w serze obecność tłuszczu obcego w ilości 92,00% (sprawozdanie 504/2012). Obecność tłuszczu obcego potwierdziło również badanie próbki kontrolnej (sprawozdanie 555/2012) przeprowadzone przez Laboratorium IJHARS). Stwierdzona nieprawidłowość jednoznacznie wskazuje na zafałszowanie produktu określone w art. 3 pkt 10 lit. b i c ustawy o jakości handlowej, w związku z podaniem w oznakowaniu nazwy niezgodnej z prawdą (w rzeczywistości był to wyrób seropodobny) oraz podaniem składu produktu i jego oznakowania niezgodnego z prawdą. Podanie nieprawdziwej nazwy wyrobu i składu jest oczywistym wprowadzaniem w błąd konsumentów, a to jest równoznaczne – zdaniem Prezesa UOKiK – z istotnym naruszeniem ich interesów.

Mając powyższe na uwadze, ponad wszelką wątpliwość stwierdzono wprowadzenie do obrotu partii zafałszowanego artykułu rolno - spożywczego, co stanowiło czyn opisany w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej. Należy dodać, że w świetle przepisów prawa żywnościowego, zwłaszcza art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania

i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Obowiązek zapewnienia zgodności środków spożywczych z wymaganiami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej spoczywa zatem na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym, także na etapie handlu detalicznego. Stanowisko o tym, że podmioty działające na każdym etapie obrotu odpowiadają za jakość handlową artykułów rolno-spożywczych znajduje również potwierdzenie w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (np. w wyroku z dnia 4 lipca 2012 r. [sygn. akt II GSK 917/11]).

Zatem mając powyższe na uwadze, Wielkopolski WIIH słusznie uznał przedsiębiorcę DINO POLSKA S.A. z siedzibą w Krotoszynie za podmiot odpowiedzialny wprowadzenia do obrotu partii zafałszowanego sera i działając na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej zasadnie wymierzył karę pieniężną.

W odwołaniu strona zarzuca organowi pierwszej instancji wymierzenie kary bez uwzględnienia wszystkich istotnych w sprawie okoliczności, a także zbyt rygorystyczne posłużenie się kryteriami przewidzianymi w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej.

W związku z podniesieniem przez stronę prawidłowości rozpatrzenia przesłanek przez Wielkopolskiego WIIH, Prezes UOKiK przeprowadził analizę uwzględnienia kryteriów wynikających z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej i zważył, co następuje:

- zdaniem Prezesa UOKiK zasadnym było uznanie przez organ pierwszej instancji, stopnia szkodliwości czynu jako najwyższy z uwagi na wprowadzenie do obrotu partii zafałszowanego sera, co w istotny sposób naruszało prawa i interesy konsumentów, wprowadzając ich w błąd co do charakterystyki środka spożywczego, w tym w szczególności, jego nazwy i składu (ponad 92% stanowił tłuszcz obcy). Strona uzasadniając stopień szkodliwości czynu, który jej zdaniem był co najwyżej znikomy, wskazuje, że kwestionowany ser stanowił przedmiot jednorazowego porozumienia, co jednak zdaniem Prezesa UOKiK, nie umniejsza stopnia szkodliwości czynu. Porozumienie było zawarte na okres trzech tygodni (szacunkowy zakup 15.000 kg – według porozumienia) i można przypuszczać, że w przypadku powodzenia akcji promocyjnej mogło skutkować zawarciem nowego bądź nawiązaniem stałej współpracy z producentem. Strona wskazała również, że o niskiej szkodliwości czynu z jej strony przemawiał fakt niewycofania przez organ pierwszej instancji towaru z obrotu. Jej zdaniem logiczne jest takie postępowanie inspektora w sytuacji znacznej szkodliwości produktu. Odpowiadając na ten zarzut w pierwszej kolejności należy wskazać, że czym innym jest szkodliwość czynu a czym innym szkodliwość produktu i nie należy tych pojęć rozpatrywać jednakowo, tak jak to uczyniła strona w odwołaniu. Przedmiotowy produkt był produktem zafałszowanym w rozumieniu ustawy o jakości handlowej, a stwierdzona nieprawidłowość nie stanowiła o bezpieczeństwie zdrowia i życia konsumentów, stąd też organ pierwszej instancji nie wycofał produktu z obrotu, chociaż takie uprawnienie posiada. Za produkt szkodliwy/niebezpieczny dla ludzi przewidziane są inne sankcje i inny tryb postępowania wynikający z odrębnych przepisów;

- odnośnie stopnia zawinienia Prezes UOKiK podziela stanowisko organu pierwszej instancji. Obowiązkiem przedsiębiorcy jest zwracanie szczególnej uwagi, aby do obrotu handlowego nie trafiały zafałszowane artykuły rolno – spożywcze. W opinii Prezesa UOKiK zapobiegnięcie wprowadzeniu do obrotu zafałszowanego sera leżało w mocy strony. Jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, strona nie podjęła żadnych dodatkowych działań, które byłoby wystarczająco skuteczne, w celu zapobieżenia wprowadzenia do obrotu produktu niezgodnego z wymaganiami prawa. Powoływanie się na „porozumienie gazetkowe nr 21” i zapisy w nim zawarte, zdaniem Prezesa UOKiK, nie zwalniają strony z nałożonego na nią obowiązku zapewnienia właściwej jakości. Takie porozumienie może mieć ewentualne znaczenie przy dochodzeniu praw na drodze cywilnoprawnej, co jednak pozostaje poza zakresem niniejszego postępowania. Należy jednak zwrócić uwagę na brak podpisu jednej ze stron w załączonym do akt porozumieniu – co z punktu widzenia powoływania się przez stronę na ten dokument jako dowód w sprawie, czyni go mało wiarygodnym;
- zakres naruszenia należało uznać za najwyższy z punktu widzenia właściwości produktu oraz przepisów prawa. Przedmiotowy produkt nie powinien być oznaczony nazwą „ser Edamski”, gdyż właściwe był to wyrób seropodobny. Oznaczenie go jako „ser” wprowadzało konsumentów w błąd i rażąco naruszało ich interesy, ponieważ konsumenci nabywając przedmiotowy wyrób mieli prawo oczekiwać, że mają do czynienia z pełnowartościowym produktem o określonej przez prawo charakterystyce. W opinii Prezesa UOKiK, zakres naruszenia został właściwie określony przez organ pierwszej instancji. Zdaniem Prezesa UOKiK, nieznaczna rozbieżność w zawartości tłuszczu ogółem, na którą strona wskazuje w odwołaniu, nie wpływa na wysokość kary, ponieważ w przedmiotowej sprawie rozpatrywane było zafałszowanie produktu;
- oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy, Wielkopolski WIIH wskazał, że strona nie była wcześniej karana przez organ pierwszej instancji za naruszenie przepisów o jakości handlowej;
- ostatnia z przesłanek dotycząca wielkości obrotu przy ustalaniu wymiaru kary została również uwzględniona przez organ pierwszej instancji, tj. oświadczenie strony o przychodzie, w którym, zgodnie z przesłankami zawartymi w rozdziale 7 ustawy z dnia 2 lipca 2004 o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 z późn. zm.), strona sama zakwalifikowała się do kategorii „pozostałych przedsiębiorców”.

Podsumowując, Prezes UOKiK uważa, że organ pierwszej instancji w sposób właściwy wykonał dyspozycję przepisu z art. 40 ust. 5 ustawy o jakości handlowej i brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń Wielkopolskiego WIIH w tym zakresie.

W przedmiotowej sprawie stronie została wymierzona kara w wysokości 60.000 zł, która, jej zdaniem, jest rażąco niewspółmierna do stwierdzonych nieprawidłowości. Ponadto strona zarzuca organowi pierwszej instancji brak wskazania w uzasadnieniu decyzji sposobu obliczenia wysokości kary.

Zdaniem Prezesa UOKiK wymierzona przez organ pierwszej instancji kara została ustalona w prawidłowej wysokości oraz jest współmierna i proporcjonalna do stwierdzonych nieprawidłowości. Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, kary mające zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego powinny być także (oprócz proporcjonalności) skuteczne i odstraszające. Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstraszająca jej wysokość musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi spełniać także funkcję prewencyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Nałożona sankcja powinna spełniać także funkcję represyjną, czyli stanowić poważną dolegliwość, jednakże nie eliminować przedsiębiorcy z obrotu gospodarczego. Dodać należy, że celem prawa żywnościowego, zgodnie z art. 8 rozporządzenia 178/2002, jest ochrona interesów konsumentów dlatego jego przestrzeganie powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Wprowadzanie na rynek zafałszowanej żywności, która jest oznakowana w sposób sugerujący cechy produktu właściwej jakości, jak w przedmiotowej sprawie, pozbawia konsumentów możliwości świadomego wyboru i narusza ich interes. Szczególnie należy wskazać, że celem ustawy o jakości handlowej jest przede wszystkim ochrona konsumentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi, dlatego też kary wymierzone w tego rodzaju sprawach, po uwzględnieniu kryteriów ich wymierzania określonych w art. 40a ust. 5 ww. ustawy, nie mogą być symboliczne (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 28 lipca 2010 r., sygn. VI SA/Wa 769/10).

Znaczenia dla sprawy nie ma też to, że organ pierwszej instancji nie przedstawił w uzasadnieniu swojej decyzji sposobu wyliczenia wysokości kary. Istotne jest to, że kara ta nie wykracza poza maksymalną ustawową granicę. Przypomnieć należy, że podstawą wydania decyzji w przedmiotowej sprawie było stwierdzenie wprowadzenia do obrotu zafałszowanego artykułu rolno – spożywczego, czyli czynu za który przepis art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej przewiduje karę pieniężną wysokości nie wyższej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższą jednak niż 1.000 zł. Mając na uwadze oświadczenie przedsiębiorcy o przychodach, maksymalną karę jaką można było wymierzyć w niniejszej sprawie to kwota [...]. W związku z powyższym, wymierzenie kary w wysokości takiej, jak uczynił to organ pierwszej instancji ([...] możliwej do wymierzenia w przedmiotowej sprawie kary), zdaniem Prezesa UOKiK, nie daje podstaw do kwestionowania prawidłowości jej wysokości.

Ponadto należy zauważyć, że wymierzona przez organ pierwszej instancji kara w wysokości 60.000 zł w zasadzie oscyluje w granicach zysku ze sprzedaży przedmiotowego sera, czyli nie można jej uznać za karę dotkliwą dla strony.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Poznaniu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie art. 52 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2012 r, poz. 270) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji do ww. sądu za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nieuiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r., Nr 8, poz. 60 z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymują:

1. Bożena Nowakowska
Kancelaria Radcy prawnego Bożena Nowakowska
ul. Młynarska 31
62-800 Kalisz
2. Wielkopolski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Poznaniu
3. a/a